



สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำ และการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของความเข้าใจคำศัพท์ ระหว่างนักเรียนใน กลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน
3. เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของการอ่านจับใจความระหว่างนักเรียนใน กลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2523 จำนวน 243 คน จำนวน 7 ห้อง ซึ่งในระดับประถมศึกษาปีที่ 2 นี้ ได้จัดแบ่งกลุ่มนักเรียนตามระดับความสามารถ ออกเป็น กลุ่มเก่ง 1 ห้อง กลุ่มอ่อน 1 ห้อง และกลุ่มกลาง 5 ห้อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ 95 ข้อ และแบบทดสอบการอ่านจับใจความ 50 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง และได้วิเคราะห์ข้อสอบก่อนนำไปใช้จริง แบบทดสอบทั้งสองชุดนี้อยู่ในเกณฑ์ง่าย แต่มีอำนาจจำแนกสูง ผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบทั้งสองชุดมาหาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน 21

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบตัวอย่างประชากรมาหาค่าเฉลี่ยความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ หาค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไคล์ของคะแนนความสามารถในเรื่องการอ่านจับใจความ หาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนความเข้าใจคำศัพท์และการอ่านจับใจความ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทั้งของความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความของนักเรียน 7 ห้อง ซึ่งแบ่งตามระดับความสามารถ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว แล้วทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแต่ละคู่ด้วยวิธีของเซฟเฟ

ผลสรุปของการวิจัยมีดังนี้ คือ

1. ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบพบว่า แบบทดสอบมีความเที่ยงก็พอสมควร กล่าวคือ

ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์	=	.735
ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบการอ่านจับใจความ	=	.736
2. คะแนนเฉลี่ย (\bar{x}) ของคะแนนความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนทั้งหมด เท่ากับ 83.56 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.08 แสดงว่าโดยเฉลี่ยแล้วนักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการเข้าใจคำ อยู่ในระดับสูง
3. คะแนนความสามารถในการอ่านจับใจความ สรุปผลออกมาในรูปของค่าแห่งเปอร์เซ็นต์ไคล์ ปรากฏผลว่า มีนักเรียนร้อยละ 88.27 ของนักเรียนทั้งหมดที่ได้คะแนนต่ำกว่า 49 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน มีนักเรียนร้อยละ 0.41 ของนักเรียนทั้งหมดที่ได้คะแนนต่ำกว่า 20 คะแนน
4. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ มีค่าเท่ากับ 0.627 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่า ถ้านักเรียนคนใดคนหนึ่งได้คะแนนเฉลี่ยสูง หรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์จะได้คะแนนสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องการอ่านจับใจความด้วย และมีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้

5. ผลจากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ทั้งของความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ ของนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มอ่อน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 ปรากฏว่า

5.1 นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันทั้งในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ คือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) สูงกว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)
ห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) สูงกว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)

5.2 นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกันทั้งในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ และการอ่านจับใจความ คือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) กับห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) กับห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) กับห้อง ป.2/6 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) กับห้อง ป.2/7 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)

ห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/6 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/7 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/6 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/7 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/6 (กลุ่มกลาง) กับห้อง ป.2/7 (กลุ่มกลาง)

5.3 บางห้องมีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้ คือ มีความแตกต่างกันในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ แต่ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องการอ่านจับใจความ

ห้องที่มีสัมฤทธิ์ผลในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์สูง คือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) สูงกว่าห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)

หอง ป.2/5 (กลุ่มกลาง)	สูงกว่าหอง ป.2/2 (กลุ่มกลาง)
หอง ป.2/6 (กลุ่มกลาง)	สูงกว่าหอง ป.2/2 (กลุ่มกลาง)
หอง ป.2/3 (กลุ่มกลาง)	สูงกว่าหอง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)
หอง ป.2/3 (กลุ่มกลาง)	สูงกว่าหอง ป.2/7 (กลุ่มกลาง)
หอง ป.2/5 (กลุ่มกลาง)	สูงกว่าหอง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบคำนวณจากสูตร คูเคอร์ ริชาร์ดสัน 21 (Kuder Richardson 21) พบว่า แบบทดสอบมีความเที่ยงดีพอสมควร กล่าวคือ
 ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์ = .735
 ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบการอ่านจับใจความ = .736

ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ หมายถึง ความคงที่ในการวัด นั่นคือความถูกต้องของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบ ค่าความเที่ยงจะมีพิสัยจาก 0 ถึง 1 ซึ่งถ้ามีค่าสูงแสดงว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้สูง เมื่อพิจารณาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 2 ชุด พบว่าแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์มีพิสัย .735 และแบบทดสอบการอ่านจับใจความมีพิสัย .736 ซึ่งไม่สูงเท่าที่ควร ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความแตกต่างระหว่างคนในกลุ่ม ถ้าสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีความสามารถแตกต่างกันสูง จะทำให้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบสูงขึ้น เมื่อพิจารณาจากตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้ทำข้อสอบเป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) ซึ่งมีความสามารถใกล้เคียงกัน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย \bar{x} ในการทำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุดของนักเรียนทั้ง 7 หอง พบว่า มีความสามารถใกล้เคียงกัน ดังนั้นเมื่อพิจารณาแล้ว แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงดีพอสมควร

2. ความแม่นยำของแบบทดสอบความเข้าใจคำศัพท์และการอ่านจับใจความเชิงเนื้อหา (Content validity) แบบทดสอบนี้สร้างให้ตรงตามความมุ่งหมายของหลักสูตร และเนื้อหาที่สอนจึงเชื่อแน่ว่า แบบทดสอบนี้สามารถวัดเนื้อหาได้ครบ และตรงตามจุดประสงค์ นอกจากนี้ยังได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ คืออาจารย์สายวิชาภาษาไทย และอาจารย์ที่สอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เป็นผู้ตรวจสอบแก้ไขด้วย จึงเชื่อแน่ว่า แบบทดสอบสามารถวัดเนื้อหาได้ครบ

3. การศึกษาความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนทั้งหมด พบว่าคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำได้เท่ากับ 83.56 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.08

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยที่กลุ่มตัวอย่างทำได้ จะเห็นว่าความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนอยู่ในระดับสูง (เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเต็มของแบบทดสอบ) การที่ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์สูงเช่นนี้ อาจเป็นเพราะว่ากลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้ผ่านประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ต่าง ๆ มาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สะสมมาแล้วในระยะเวลา 2 ปี ซึ่งตรงกับผลการศึกษาค้นคว้าเรื่องพัฒนาการทางความสามารถในการใช้ถ้อยคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 4 ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กเร่ร่อนใน 2500 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงประถมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนรัฐบาล 4 แห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 268 คน ปรากฏผลการค้นคว้าว่า ความสามารถในการใช้ถ้อยคำของนักเรียนมีความก้าวหน้าตามลำดับชั้นเรียน¹

และเหตุผลสนับสนุนอีกประการหนึ่งคือ กลุ่มตัวอย่างประชากรมาจากสภาพ -

¹สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก "พัฒนาการในการใช้ถ้อยคำของเด็ก" รายงานการวิจัย ฉบับที่ 1 (พระนคร: สถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก, 2502) หน้า 1 - 21.

ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ย่อมจะมีพัฒนาการด้านภาษาที่ ซึ่งเรื่องนี้ ตรงกับผลการวิจัยของ คารณี อุทัยรัตนกิจ ซึ่งได้ศึกษาเกี่ยวกับความเข้าใจคำของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียน สาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 195 คน พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มาจากสภาพ ครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง ความสามารถในการ เข้าใจคำของนักเรียน อยู่ในระดับสูงมาก¹

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเท่ากับ 6.08 จะเห็นว่า ประมาณ 208 (ร้อยละ 85.5) ของจำนวนเด็กทั้งหมดทำคะแนนได้อยู่ระหว่าง 78 คะแนน ถึง 90 คะแนน แสดงว่านักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความสามารถในการ เข้าใจ คำศัพท์ไม่แตกต่างกันมากนัก

4. การศึกษาความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนทั้งหมด พบว่า จากการ เสนอคะแนนของนักเรียนที่เก็บรวบรวมได้ทั้งหมดในเรื่องความเข้าใจในการอ่าน ชั้นสูงสุดของคะแนนตรงกับคะแนน 49 แสดงว่ามีนักเรียนร้อยละ 88.27 ของนักเรียน ทั้งหมดที่ได้คะแนนต่ำกว่า 49 จากคะแนนเต็ม 50 คะแนน มีนักเรียนร้อยละ 0.41 ของ นักเรียนทั้งหมดที่ได้คะแนนต่ำกว่า 20 คะแนน แสดงว่า นักเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด มีความสามารถในการอ่านจับใจความไม่ค่อยแตกต่างกันมากนัก และนักเรียนได้ คะแนนในช่วง 45 - 49 มากที่สุดถึงร้อยละ 88.27 แสดงว่านักเรียนมีความสามารถ ในการอ่านจับใจความสูง

5. ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความสามารถในการ เข้าใจคำศัพท์มีความ สัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ เพื่อศึกษาว่าความสามารถในการ เข้าใจ คำศัพท์จะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญตามที่ได้ตั้งสมมุติฐานไว้หรือไม่ ผู้วิจัยได้นำคะแนน

¹ คารณี อุทัยรัตนกิจ, เรื่องเดียวกัน.

ที่ได้จากการทดสอบทั้ง 2 ชุดมาวิเคราะห์หาสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยอาศัยตารางการกระจาย (Scattered diagram) สรุปผลไว้ว่า

ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันระหว่างคะแนนข้อทดสอบความเข้าใจ คำศัพท์กับการอ่านจับใจความเท่ากับ 0.627 และมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าถ้าส่วนใหญ่ของนักเรียนคนใดคนหนึ่งได้คะแนนเฉลี่ยสูงหรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องความเข้าใจ คำศัพท์จะได้อะแนนสูง หรือต่ำกว่าค่าเฉลี่ยในเรื่องการอ่านจับใจความด้วย และจะมีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นไปตามสมมุติฐาน และมีผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศหลายเรื่องดังที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 2 ยืนยันว่าความเข้าใจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านจับใจความ

6. ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความสามารถในการเข้าใจคำระหว่างนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อนแตกต่างกัน ซึ่งได้ทำการแบ่งกลุ่มตามลักษณะการจัดชั้นเรียนของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) จึงนำคะแนนที่ได้จากความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนแต่ละห้องมาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 แล้วจึงทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยแต่ละหมู่เรื่องสัมฤทธิ์ผลทางการเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มต่าง ๆ ด้วยวิธีการของเซฟเฟ้ (Scheffé's Multiple Comparison on Treatment Means) ผลปรากฏว่า

- ก. นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ
- ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีความสามารถสูงกว่า ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) และห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)
 - ห้อง ป.2/3, 2/5, 2/6 (กลุ่มกลาง) มีความสามารถสูงกว่า ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)
 - ห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) มีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/4, 2/7 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง) มีความสามารถสูงกว่า ห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)

ง. นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกันคือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) ไม่แตกต่างกับห้อง ป.2/3, ป.2/5, ป.2/6, ป.2/7 (กลุ่มกลาง)

ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) ไม่แตกต่างกับห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง)

ห้องกลุ่มกลางที่ไม่แตกต่างกันคือ ห้อง ป.2/3, ป.2/5, ป.2/6

เมื่อพิจารณาแล้ว พบว่า ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถต่ำกว่าเกือบทุกห้อง ยกเว้นห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง) แต่เมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ย พบว่าห้อง ป.2/4 (กลุ่มกลาง) มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) ทั้งนี้เมื่อเปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนแต่ละห้อง พบว่านักเรียนในกลุ่มอ่อนมีความสามารถแตกต่างจากนักเรียนในกลุ่มกลางทุกห้อง ซึ่งสอดคล้องกับการจัดชั้นเรียน และคะแนนที่ได้จากการทดสอบในวิชาต่าง ๆ

ส่วนนักเรียนห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีความสามารถสูงกว่านักเรียนห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) และห้อง 2/4 (กลุ่มกลาง) และเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยพบว่า ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/5, ป.2/6, ป.2/7 ซึ่งเป็นกลุ่มกลาง ยกเว้นห้อง ป.2/3 สรุปได้ว่านักเรียนในกลุ่มเก่งมีความสามารถในการเข้าใจค่าแตกต่างจากนักเรียนส่วนใหญ่ในกลุ่มกลางมีส่วนน้อยที่มีลักษณะไม่เป็นไปตามนี้ และนักเรียนในกลุ่มเก่งมีความสามารถในการเข้าใจค่าสูงกว่านักเรียนในกลุ่มอ่อน และนักเรียนในกลุ่มกลางส่วนใหญ่มีความสามารถในการเข้าใจค่าสูงกว่านักเรียนในกลุ่มอ่อน

ส่วนนักเรียนในกลุ่มกลางที่มีความสามารถแตกต่างกันคือห้อง ป.2/3, ป.2/5, ป.2/7 และห้อง ป.2/3 มีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/4, 2/7 (กลุ่มกลาง) และห้อง ป.2/5 มีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/4

สรุปได้ว่า นักเรียนในกลุ่มกลางมีความสามารถใกล้เคียงกัน และห้อง ป.2/4

เป็นห้องที่มีความสามารถต่ำที่สุดในกลุ่มกลางด้วยกัน และห้อง ป.2/5 เป็นห้องที่มีความสามารถสูงที่สุด

เมื่อพิจารณารวมทั้ง 7 ห้อง พบว่านักเรียนห้อง ป.2/5 (กลุ่มกลาง) มีความสามารถสูงกว่าทุกห้องยกเว้นห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) ซึ่งพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแล้วมีความสามารถใกล้เคียงกันมาก และห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถต่ำที่สุด ผลที่ได้จึงกล่าวสนับสนุนผลการวิจัยในเรื่องความแตกต่างระหว่างความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน ที่ว่านักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน มีความสามารถในการเข้าใจคำแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาจากการจัดชั้นเรียนและคะแนนความสามารถด้านการเรียนต่าง ๆ ซึ่งแตกต่างกัน ก็ยืนยันได้ว่า ความสามารถในการเข้าใจคำ มีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการเรียนวิชาต่าง ๆ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของชอว์ (Shaw) ซึ่งทำการวิจัยใน ค.ศ. 1949 โดยศึกษานักเรียนเกรด 9 จำนวน 600 คน พบว่า ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ¹

7. ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานไว้ว่า ความสามารถในการอ่านจับใจความระหว่างนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อนแตกต่างกัน ซึ่งได้ใช้วิธีการทดสอบเช่นเดียวกับข้อ 7 ผลปรากฏว่า

ก. นักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน คือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)

ห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) มีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน)

ข. นักเรียนที่มีความสามารถไม่แตกต่างกัน คือ

ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) กับห้องกลุ่มกลางคือ ห้อง ป.2/3, ป.2/4,

ป.2/5, ป.2/6 และห้อง ป.2/7

¹D.C. Shaw, Ibid.

ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) กับห้องกลุ่มกลางคือ ห้อง ป.2/4, ป.2/5, ป.2/6, ป.2/7, ห้องกลุ่มกลางทุกห้องไม่แตกต่างกัน

เมื่อพิจารณาแล้ว พบว่าห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถในการจับใจความต่ำกว่าห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) และห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) ซึ่งถ้าพิจารณาคะแนนความเข้าใจคำศัพท์ พบว่า ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ต่ำกว่าห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) และห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง)

ส่วนห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีความสามารถในการอ่านจับใจความไม่แตกต่างจากนักเรียนกลุ่มกลางทุกห้อง แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้วพบว่าห้อง ป.2/1 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่าห้อง ป.2/4, 2/5, 2/6, 2/7 สรุปแล้วนักเรียนในกลุ่มเก่งมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงกว่านักเรียนส่วนใหญ่ในกลุ่มกลางคือห้อง ป.2/4, 2/5, 2/6, 2/7 ยกเว้นห้อง ป.2/3 (กลุ่มกลาง) ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) เพียงเล็กน้อย

ส่วนนักเรียนในห้องกลุ่มกลางทุกห้องมีความสามารถไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้ว นักเรียนห้อง ป.2/3 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงที่สุด และนักเรียนห้อง ป.2/4 และห้อง ป.2/7 มีความสามารถในการอ่านจับใจความต่ำกว่าห้องอื่น ๆ และเมื่อดูจากคะแนนความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียน ป.2/3 ไม่แตกต่างกับห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) แสดงว่านักเรียนในห้อง ป.2/3 มีระดับความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และความสามารถในการอ่านจับใจความใกล้เคียงกับห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) และคะแนนความสามารถในการเข้าใจคำของนักเรียน ป.2/4 ต่ำกว่าห้องอื่น ๆ ในกลุ่มกลางด้วยกัน แสดงว่า ห้อง ป.2/4 มีระดับความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์ และความสามารถในการอ่านจับใจความต่ำกว่านักเรียนห้องอื่น ๆ ในกลุ่มกลาง

เมื่อพิจารณารวมทั้ง 7 ห้อง พบว่านักเรียนห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถในการอ่านจับใจความต่ำกว่าห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) และพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยแล้ว-

ห้อง ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีความสามารถต่ำกว่ากลุ่มกลางทุกห้อง สรุปได้ว่า ห้อง ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงกว่ากลุ่มอ่อน และ 2/1 มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่านักเรียนในกลุ่มกลาง และนักเรียนในกลุ่มกลางทุกห้องมีความสามารถในการอ่านจับใจความไม่แตกต่างกัน ผลที่ได้ดังกล่าวสนับสนุนผลการวิจัยในเรื่องความแตกต่างระหว่างความสามารถในการอ่านจับใจความของนักเรียนในกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อนมีความสามารถในการอ่านจับใจความแตกต่างกัน

8. โดยเฉลี่ยแล้ว ห้องใดมีสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์แตกต่าง หรือไม่แตกต่างกับห้องใด ก็มักจะมีความสัมพันธ์ในเรื่องความสามารถในการอ่านจับใจความ ไม่แตกต่างกับกลุ่มนั้น ๆ ด้วย ผลที่ได้สนับสนุนผลการวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำศัพท์และการอ่านจับใจความด้วย นอกจากห้อง 2/1 (กลุ่มเก่ง) กับ 2/4 (กลุ่มกลาง) 2/2 (กลุ่มอ่อน) กับ 2/6 (กลุ่มกลาง), 2/2 (กลุ่มอ่อน) กับ 2/5 (กลุ่มกลาง) 2/3 (กลุ่มกลาง) กับ 2/4 (กลุ่มกลาง), 2/3 (กลุ่มกลาง) กับ 2/7 (กลุ่มกลาง) 2/4 (กลุ่มกลาง) กับ 2/5 (กลุ่มกลาง) ที่ต่างไปจากที่กล่าวแล้วคือ มีความแตกต่างในเรื่องความเข้าใจคำศัพท์ แต่ไม่แตกต่างกันในเรื่องการอ่านจับใจความ

ซึ่งถ้าพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบการอ่านจับใจความ จะเห็นได้ว่า 2/1 (กลุ่มเก่ง) มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่า 2/4 (กลุ่มกลาง) และ 2/6, 2/5 (กลุ่มกลาง) มีแนวโน้มที่จะมีความสามารถสูงกว่า 2/2 (กลุ่มอ่อน) และ 2/3 กับ 2/7 ซึ่งเป็นกลุ่มกลางเหมือนกันมีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย คือ 2/3 สูงกว่า 2/7 และ 2/4 กับ 2/5 ซึ่งเป็นกลุ่มกลางมีความแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย คือ 2/5 สูงกว่า 2/4

๑. ผลปรากฏว่า ป.2/1 (กลุ่มเก่ง) มีสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์ และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความ สูงกว่า ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) แสดงว่า การจัดชั้นเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) สามารถคัดเลือกนักเรียนกลุ่มอ่อนออกจากกลุ่มเก่งได้

ส่วนนักเรียนในกลุ่มเก่ง และกลุ่มกลาง มีสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์ และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความ ใกล้เคียงกัน อาจเป็นเพราะว่าได้ผ่านการฝึกการอ่านจับใจความมาเป็นอย่างดี รวมทั้งการที่โรงเรียนมีหนังสือนิทาน และหนังสือเสริมประสบการณ์ชีวิตมาก ทำให้เด็กได้อ่านมากจึงมีความพร้อมคึกการอ่านหนังสือมาก ซึ่งเห็นได้จากคะแนนจากแบบทดสอบการอ่านจับใจความอยู่ในช่วงคะแนน 45-49 จากคะแนนเต็ม 50 ถึงร้อยละ 88.27 แสดงว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถในการอ่านจับใจความสูง และนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มกลาง ดังนั้น ความสามารถของนักเรียนกลุ่มเก่ง และกลุ่มกลางไม่แตกต่างกันมากนัก

ส่วนนักเรียนในกลุ่มกลาง มีสัมฤทธิ์ผลในการเข้าใจคำศัพท์ และสัมฤทธิ์ผลในการอ่านจับใจความ สูงกว่า ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) ซึ่งพิจารณาจากค่าเฉลี่ยจะเห็นได้ว่า ป.2/2 (กลุ่มอ่อน) มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด แสดงว่า การจัดชั้นเรียนที่มีกลุ่มเก่ง กลุ่มกลาง และกลุ่มอ่อน สามารถคัดเลือกนักเรียนอ่อนออกจากกลุ่มกลางได้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะของผู้วิจัยเกี่ยวกับการสอนให้นักเรียนมีความสามารถในการเข้าใจ คำศัพท์ และการอ่านจับใจความ

1. การสอนความเข้าใจความหมายของคำ ครูไม่ควรนำคำมาสอนเป็นคำ ๆ ไป แต่ควรอธิบายความหมายของคำตามเนื้อเรื่องที่คำนั้นปรากฏอยู่ ถึงผลการวิจัย พบว่า เมื่อนักเรียนมีความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำสูง นักเรียนจะมีความสามารถในการอ่านจับใจความสูงด้วย ดังนั้น ถ้าอธิบายความหมายของคำโดยมีเนื้อเรื่องประกอบ จะทำให้ความเข้าใจคำของนักเรียนดีขึ้นด้วย
2. นักเรียนควรมีโอกาสฝึกการใช้คำต่าง ๆ ให้ถูกต้องตามความหมาย อาจจะทำให้นักเรียนเขียนประโยค หรือเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่กำหนดให้
3. นักเรียนควรจะได้ฝึกหัดค้นคว้า หากความหมายของคำใหม่ ๆ เช่น การทำ สมุดคำศัพท์ โดยให้นักเรียนเก็บรวบรวมคำต่าง ๆ ที่พบเห็นทั่ว ๆ ไป พร้อมทั้งความหมาย อาจเป็นรูปภาพประกอบคำนั้น ๆ จะทำให้นักเรียนได้รับทั้งความรู้ และความเพลิดเพลิน
4. นักเรียนควรจะได้ฝึกหัดการค้นคว้าความหมายของคำศัพท์ จากการเปิด หากความหมายจากพจนานุกรม เพื่อฝึกการหาความหมายของคำด้วยตนเอง จากแหล่ง ความรู้ที่เชื่อถือได้
5. ในเรื่องการอ่านจับใจความ ครูควรจะศึกษาเนื้อเรื่องที่จะสอนนักเรียน เสียก่อนว่าในแต่ละบทมีคำอยู่เท่าใด และพิจารณาว่าคำใดที่นักเรียนเข้าใจความหมาย ดีแล้ว และมีคำใดบ้างที่นักเรียนอาจยังไม่ทราบความหมาย แล้วจดบันทึกไว้ เพื่อที่จะได้นำคำเหล่านั้นมาอธิบายให้นักเรียนฟังเมื่อสอนบทเรียนนั้น ๆ เพราะจากผลการวิจัยพบว่า คาสหสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำ และการอ่านจับใจความสูง และบทเรียนการอ่าน จับใจความ ควรจะสอดคล้องกับคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนรู้ไปแล้ว โดยนำคำศัพท์เหล่านั้น มาผูกเป็นเรื่องสั้น ๆ ให้นักเรียนอ่านเพื่อจับใจความ เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความ เข้าใจคำศัพท์เหล่านั้นได้เป็นอย่างดี

6. ครูควรจัดทำแบบฝึกหัดและแบบทดสอบอ่านจับใจความ โดยนำคำศัพท์ต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนไปแล้วมาผูกเป็นเนื้อเรื่อง เพื่อส่งเสริมทักษะการอ่านจับใจความ เรื่องที่นำมาให้อ่านก็ควรเหมาะสมกับความสนใจของเด็กแต่ละวัย ความยาวของเนื้อเรื่องควรให้เหมาะสม และถ้ามีภาพประกอบจะช่วยให้เด็กเกิดความสนใจในการอ่านมากขึ้น

7. จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนในกลุ่มอ่อน มีความสามารถในการเข้าใจคำและการอ่านจับใจความต่ำกว่ากลุ่มเก่ง เพราะนักเรียนในกลุ่มนี้มีความพร้อมในการเรียนน้อย ขาดความอดทนที่จะทำสิ่งที่ยาก และมีช่วงความสนใจสั้น ดังนั้นการสอนอ่านให้นักเรียนในกลุ่มนี้ ควรใช้สื่อการสอนมาก ๆ การไต่ถามผู้สอนจริง และสิ่งที่เป็นรูปธรรม จะทำให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้จำกัดอยู่เฉพาะตัวอย่างประชากรที่เป็นนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายประถม) การวิจัยต่อไปควรทำเรื่อง

1. ควรสร้างแบบทดสอบมาตรฐานเกี่ยวกับความเข้าใจคำและการอ่านจับใจความสำหรับใช้กับนักเรียนในแต่ละระดับชั้น ซึ่งจะสามารถวัดพัฒนาการของความเข้าใจคำและการอ่านจับใจความของเด็กได้

2. ทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ โดยการศึกษากับนักเรียนระดับนี้ แต่ให้มีตัวอย่างประชากรจากหลาย ๆ แห่ง

3. ทำการวิจัยเรื่องเดียวกันนี้ แต่ศึกษากับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือมัธยมศึกษาตอนปลาย

4. ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาต่าง ๆ